

Î N C H E I E R E

30 octombrie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Dumitru Mardari
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184,

în cauza civilă la acțiunea oblică depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184 împotriva lui Victor Ursu, Vasile Hîrjaucă privind încasarea datoriei pentru consumul de energie termică și,

acțiunea reconvențională depusă de Victor Ursu împotriva Societății pe Acțiuni „Termoelectrica”, APLP nr. 53/184 privind recunoașterea refuzului ca ilegal și obligarea excluderii sumei din facturile de plată,

împotriva deciziei din 29 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 06 iulie 2017 Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” a depus acțiune oblică în interesele APLP nr. 53/184 împotriva lui Victor Ursu privind încasarea datoriei pentru consumul de energie termică și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, potrivit contractului de livrare a energiei termice în apa caldă nr. 5527 din 21 mai 2007, încheiat între Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” (până la redenumire – SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2”) din Chișinău și APLP nr. 53/184, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru energia termică furnizată. Din cauza neonorării obligațiilor de plată, la ziua de 07 aprilie 2017 datoria APLP nr. 53/184 pentru consumul de energie termică constituie suma de 349 294,35 de lei, APLP nr. 53/184 devenind de fapt debitorul SA „Termoelectrica”.

În urma consumului de energie termică, APLP nr. 53/184 a prestat la rândul său servicii de gospodărire comunală, inclusiv alimentarea cu energie termică, la toți proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor încăperilor locuibile și nelocuibile ai blocurilor locative gestionate, care au beneficiat nemijlocit de serviciul prestat și au obligația de a achita în termen contravaloarea conform facturilor (chitanțelor) primite, iar în caz de neachitare de către proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor

încăperilor locuibile și nelocuibile ai blocului locativ gestionat a datoriilor la serviciile locativ-comunale, inclusiv alimentarea cu energie termică, APLP nr. 53/184 este în drept să acționeze consumatorii în judecată pentru încasarea datoriei și chiar are obligația de o face pentru a stinge creanțele față SA „Termoelectrica” din contul achitărilor efectuate de către sub-consumatorii restanți.

A menționat că APLP nr. 53/184 nu a acționat în judecată consumatorii restanți, inclusiv nu a acționat în judecată pe Victor Ursu pentru încasarea datoriei pentru consumul energiei termice în sumă totală de 15 677,77 de lei pentru perioada noiembrie 2006 – februarie 2017, în mare parte din lipsa mijloacelor financiare pentru achitarea taxei de stat și altor cheltuieli de judecată, astfel APLP nr. 53/184 a omis exercitarea dreptului la acțiune, fapt care îl pune în imposibilitate de a stinge creanțele sale față de SA „Termoelectrica”.

Pentru a evita ca la scadență debitorul să devină insolubil, legea acordă creditorilor anumite mijloace de conservare a patrimoniului debitorului lor, care constau în preîntâmpinarea pierderii unui drept subiectiv din patrimoniul debitorului. Una din astfel de măsuri este acțiunea oblică, care în esență are ca scop conservarea patrimoniului unei părți din patrimoniul debitorului.

Prin acțiune oblică exercită în realitate acțiunea debitorului său APLP nr. 53/184 și drept efect este încasarea din contul pârâtului Victor Ursu în beneficiul APLP nr. 53/184 a datoriei pentru consumul energiei termice în sumă totală de 15677,77 de lei.

A indicat că, conform informației din Registrul bunurilor imobile Victor Ursu este proprietarul apartamentului nr. xxx din xxx. În baza contului deschis la APLP nr. 53/184 pe numele pârâtului, ultimul a acceptat prestarea și a beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare. Conform informației privind situația despre achitarea serviciilor locativ comunale pârâtul a acumulat o datorie la plata energiei termice în mărime de 15 677,77 de lei pentru perioada noiembrie 2006 – februarie 2017.

La data de 16 ianuarie 2018 SA „Termoelectrica” a înaintat cerere de concretizare a pretențiilor prin ce a solicitat încasarea în mod solidar de Victor Ursu și Vasile Hîrjaucă a datoriei pentru consumul energiei termice și a cheltuielilor de judecată.

În susținerea acțiunii a invocat că pe parcursul examinării cauzei s-a constatat că în perioada noiembrie 2006 – februarie 2017, în care s-a format datoria totală în mărime de 15 677,77 de lei, în apartamentul situat pe xxx, a locuit și Vasile Hîrjaucă. În baza conturilor personale, se prezumă că obligația lui Victor Ursu și Vasile Hîrjaucă în ce privește achitarea serviciilor prestate decurge din aceleași obligații, inclusiv a coparticipării procesuale obligatorii, dând naștere și la răspunderea solidară a acestora.

Ulterior, Victor Ursu a depus acțiune reconvențională împotriva APLP nr. 53/184 și SA „Termoelectrica”, intervenient accesoriu Vasile Hîrjaucă prin care a solicitat respingerea acțiunii oblice cu privire la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice în sumă de 15 677,77 de lei și a cheltuielilor de judecată, a recunoaște ca ilegal refuzul pârâților de a exclude din bonurile de plată suma de 15 163,31 de lei cu titlu de datorie pentru energia termică, și obligarea APLP nr. 53/184 și SA „Termoelectrica” de a exclude din bonurile de plată suma respectivă, totodată încasând în mod solidar din contul pârâților cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii reconvenționale s-a indicat că i s-a repartizat în posesie și folosință odaia nr.xxx din xxx, iar lui Vasile Hîrjaucă i s-au repartizat odăile nr.xxx și nr.xxx, care formau ap.xxx de pe aceeași adresă.

La 10 decembrie 2003 ultimul a spart peretele comun dintre ap.xxx și odaia nr.xxx xxx și a ocupat abuziv odaia nr.xxx.

A menționat că în acest sens s-a adresat în instanța de judecată și a solicitat evacuarea lui Vasile Hîrjaucă și membrilor familiei acestuia din spațiul locativ ocupat abuziv.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun.Chișinău din 31 mai 2005, cererea a fost admisă.

Potrivit procesului-verbal de evacuare din 08 septembrie 2014, Vasile Hîrjaucă și membrii familiei acestuia au fost evacuați din odaia nr.xxx, iar la acel moment datoria pentru energia termică pentru odaia nr.910 constituia 15 163,31 de lei.

A menționat că prin contractul de vânzare-cumpărare/transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 744 din 27 februarie 2015, i s-a transmis în proprietate privată ap.73.

La 09 martie 2015 contractul de vânzare-cumpărare/transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 744 din 27 februarie 2015 a fost înregistrat la organul cadastral teritorial, reclamantul devenind proprietarul ap.xxx. Ulterior, s-a adresat de multe ori cu cereri pârâților prin care a solicitat excluderea din facturile de plată a datoriei în sumă de 15163,31 de lei acumulată de Vasile Hîrjaucă la capitolul energiei termice, însă pârâții refuzau nejustificat.

A menționat că din probele prezentate de pârâți este cert că în luna septembrie 2014 datoria pentru încălzire a ap.xxx de pe str.xxx constituia suma de 15163,31 de lei, iar pentru luna octombrie 2015, datoria constituia aceeași sumă. Din aceasta rezultă că la data evacuării lui Vasile Hîrjaucă din odaia xxx și până în prezent reclamantul achită regulat plata pentru energia termică și nu a acumulat careva datorii față pârâți. În perioada anilor 2006 – septembrie 2014, între reclamant și pârâți nu au existat careva relații contractuale, iar datoria în mărime 15 163,31 de lei urmează a fi încasată de la Vasile Hîrjaucă, din motiv că ultimul s-a folosit de această încăpere și de serviciile prestate.

Prin hotărârea din 17 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, s-a respins ca fiind depusă peste termen, acțiunea oblică depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184 împotriva lui Vasile Hîrjaucă privind încasarea datoriei pentru consumul de energie termică și încasarea cheltuielilor de judecată.

S-a respins ca fiind neîntemeiată, acțiunea oblică depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184 împotriva lui Victor Ursu privind încasarea datoriei pentru consumul de energie termică și încasarea cheltuielilor de judecată.

S-a admis parțial acțiunea reconvențională depusă de Victor Ursu împotriva Societății pe Acțiuni „Termoelectrica”, APLP nr. 53/184 privind recunoașterea refuzului ca ilegal, obligarea excluderii sumei din facturi și încasarea cheltuielilor de judecată.

S-a obligat APLP nr. 53/184 să excludă din facturile de plată a serviciului pentru agent termic furnizat lui Victor Ursu pentru apartamentul nr. xxx din str.xxx, suma de 15 163,31 de lei.

S-a încasat, în mod solidar, de la Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și APLP nr. 53/184 în beneficiul lui Ursu Victor, cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 3000 de lei.

În rest, s-a respins ca fiind neîntemeiată, acțiunea reconvențională înaintată de Victor Ursu împotriva Societății pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la recunoașterea ilegală a refuzului și obligarea excluderii sumei din facturi.

Prin decizia din 29 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și s-a menținut hotărârea din 17 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că apelantul nici în prima instanță și nici în instanța de apel nu a demonstrat temeinicia cerinței de încasare de la Victor Ursu a datoriei pentru energia termică, făcând doar referire la un șir de norme legale care guvernează procedura de recuperare de la consumatori a datoriilor acumulate la serviciile comunale.

A remarcat că legiuitorul a instituit regula conform căreia dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile se dobândește din momentul înscrierii în Registrul bunurilor imobile, iar prevederile art. 497 din Codul civil stipulează că înscrisurile făcute în Registrul bunurilor imobile se prezumă autentice și complete până la proba contrară. O condiție esențială pentru a putea opera încasarea datoriei pentru serviciile prestate în speța dată, constituie existența conexiunii dintre perioada de timp pentru care se solicită încasarea datoriei și dreptul de proprietate a lui Victor Ursu asupra bunului, pentru care a fost livrat agentul termic.

Cu toate acestea, în speță nu există o astfel de conexiune materială, deoarece din materialele cauzei nu se demonstrează posesia sau folosința bunului litigios de către Victor Ursu pe perioada formării datoriilor pentru energia termică or, potrivit listei calculului și achitării pe energia termică pe adresa str. xxx (la situația din luna septembrie 2014), datoria în mărime de 15 163,31 de lei s-a format în perioada de până la evacuare lui Vasile Hîrjaucă și membrilor familiei acestuia din încăpere.

Mai mult, potrivit declarațiilor lui Vasile Hîrjaucă, reținute de către instanța de fond, acesta nu a negat că a beneficiat direct de acest serviciu, menționând că s-a folosit de energia termică furnizată de SA „Termoelectrica”. Respectiv, luând în considerație că precum reiese din materialele cauzei, în perioada de până la 08 septembrie 2014, Vasile Hîrjaucă și membrii familiei acestuia, locuind pe adresa xxx, au beneficiat de servicii de alimentare cu energie termică, însă nu au achitat contravaloare acestora conform facturilor primite și au acumulat datorii la serviciul prestat de SA „Termoelectrica”, în coroborare cu prevederile legale, Colegiul civil a conchis că prima instanță legal și întemeiat a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de SA „Termoelectrica” în interesele APLP nr. 53/184 împotriva lui Ursu Victor cu privire la încasarea datoriei pentru consumul energiei termice și a cheltuielilor de judecată.

Cu referire la cerința SA „Termoelectrica” privind încasarea datoriei pentru energia termică de la Vasile Hîrjaucă, a menționat că în sensul prevederilor art. 267 alin. (1), 271, 272 alin. (1) Cod civil, legislatorul a stabilit prescripția extinctivă în scopul păstrării unei stabilități în raporturile juridice dintre persoanele fizice și juridice, contrar persistării unei incertitudini în raporturi pentru o perioadă îndelungată de timp, în care apar, se derulează și se modifică o complexitate de relații dintre părți sub egida unor norme diferite de drept. Apărut din cadrul raportului juridic civil, dreptul la acțiune reprezintă dreptul de a cere de la instanța de judecată emiterea hotărârii prin care să admită acțiunea. Prescripția extinctivă este termenul la expirarea căruia în cazul în care acțiunea nu a fost înaintată se stinge dreptul civil, apărut în urma delictului civil - dreptul la apărare pe calea acțiunii civile.

În acest sens, termenul de prescripție de 3 ani în cazul obligației exigibile, începe să curgă de la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea obligației de a restitui datoria. Determinarea momentului încălcării dreptului depinde de faptul dacă este încălcat un drept absolut, de creanță sau un drept apărut din așa numitele raporturi continui.

Instanța de apel a menționat că Vasile Hîrjăucă a fost evacuat din bunul imobil la data de 08 septembrie 2014. Prin urmare, termenul de 5 ani de adresare cu cerere de chemare în judecată privind revendicarea dreptului, a început a curge din luna octombrie 2014. Mai mult ca atât, despre situația creată și anume ocuparea abuzivă a spațiului locativ de către Vasile Hîrjăucă, administrația APLP nr. 53/184 a fost informată la data de 22 septembrie 2014. Prin urmare, dat fiind faptul că în prezenta acțiune SA „Termoelectrica” a înaintat pretenții față de Vasile Hîrjăucă, abia la data de 16 ianuarie 2018, când și-a concretizat pretențiile (f.d. 66), iar prin cererea din 31 mai 2018, pârâtul Vasile Hîrjăucă a invocat termenul de prescripție, instanța de apel a apreciat ca întemeiată concluzia instanței de fond privind respingerea acțiunii SA „Termoelectrica” împotriva lui Vasile Hîrjăucă, ca fiind depusă peste termen.

A considerat că prima instanță, legal și întemeiat a admis parțial acțiunea reconvențională depusă Ursu Victor către SA „Termoelectrica” și APLP nr. 53/184 or, având în vedere criteriul utilizării imobilului, urmând ca aceste obligații să fie imputate beneficiarului direct, fie el proprietar sau chiriaș, din motiv că în perioada formării datoriilor pentru energia termică în mărime de 15 163,31 de lei, Victor Ursu nu posedea sau folosea imobilul dat, iar responsabil de includerea sau excluderea din facturi a sumelor datorate pentru serviciul prestat se face de APLP nr. 53/184, care deține aceste competențe în virtutea legii și a contractului de livrare-utilizare a energiei termice încheiat cu SA „Termoelectrica”. Concluzia instanței de fond că această sumă urmează a fi exclusă din facturile de plată a serviciului pentru agent termic furnizat lui Victor Ursu pentru apartamentul nr.xxx din str. xxx, este întemeiată.

La 07 august 2019 SA „Termoelectrica” în interesele APLP nr. 53/184 a declarat recurs prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii cu încasarea sumei de 15 677,77 de lei de la Victor Ursu în beneficiul APLP nr. 53/184 și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a menționat că intimatul Ursu Victor care a fost considerat de către instanța de judecată ca posesor legal, pe parcursul perioadei 2005–2014 nu a întreprins nici o acțiune privind recuperarea datoriilor pentru serviciile comunale locative în adresa lui Hîrjăucă Vasile, astfel acceptând extinderea datoriilor rezultate din posesia și folosința încăperii date.

Prin prezentarea informației din Registrul bunurilor imobile, a fost confirmat faptul că pârâtul Ursu Victor este proprietarul apartamentului nr. xxx, situat pe str. xxx.

În baza contului personal, deschis la APLP nr. 53/184 pe numele pârâtului, ultimul a acceptat prestarea și a beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare.

Astfel legal și întemeiat SA „Termoelectrica” acționând în interesele APLP nr. 53/184 a solicitat încasarea datoriei pentru consumul de energie termică pentru ap. xxx din xxx pentru perioada februarie 2006 – februarie 2017.

A susținut că conform bonului de repartitie repartizat lui Ursu Victor în baza căruia a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare, transmitere primire a

locuinței în proprietate privată din 27.02.2015, Ursul Victor devine proprietar, astfel pîrîtul la momentul înregistrării dreptului de proprietate asupra bunului imobil era obligat să verifice dacă bunul imobil este viciat, or obligația de verificare a calității bunului și primire a bunului viciat vine în seama noului proprietar.

Contrar normelor legale, se atestă faptul că intimatul nu a întreprins careva măsuri față de vânzător pentru a-l obliga pe acesta să-și onoreze obligațiile conform contractului în scopul predării bunului fără vicii. Intimatul, în acest mod a acceptat tacit datoriile înregistrate la serviciile comunale acumulate de către fostul proprietar al imobilului.

Astfel din materialele cauzei se atestă că intimatul Ursul Victor cunoștea despre existența datoriilor pentru energia termică din anul 2005, dar nu a întreprins nici o acțiune.

A indicat că, intimatul își poate valorifica dreptul de acțiune în judecată cu o acțiune în regres către Hîrjauca Vasile pentru încasarea datoriilor pentru energia termică pentru perioada de referință.

A menționat că nu există teme de aplicare și a prevederilor art. 96 alin. (1) Cod de procedură civilă pentru recuperarea cheltuielilor de asistență juridică de la SA „Termoelectrica”, instanța aplicând eronat normele legale precitate.

Reieșind din obiectul și gradul de complexitate redus al pricinii, cheltuielile de asistență juridică în valoare de 3000 lei sunt destul de considerabile, în cazul dat prestația avocatului s-a limitat doar la judecarea pricinii în primă instanță.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 29 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expeditată pentru cunoștința participanților la proces la 10 iunie 2019 (f.d.58, vol.II). Astfel, recursul declarat la 07 august 2019 de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor imputate instanțelor inferioare, o minimă argumentare a criticii în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în prezenta cauză sunt similare celor indicate în procesul judecării asupra căroră instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 53/184.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Dumitru Mardari

Victor Burduh